

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 167/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť A. C., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. D., P., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivý rozsudok podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 212/77 a Krajského súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 507/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Alberta Cipru o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2004 doručená sťažnosť A. C., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivý rozsudok podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 212/77 a Krajského súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 507/02 (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľ uvádza, že žalobou z 5. marca 2002 uplatnil na Okresnom súde v Prievidzi nárok na určenie neplatnosti nájomnej zmluvy, ktorú Okresné stavebné bytové

družstvo Prievidza uzavrelo 8. februára 2002 s bývalou manželkou sťažovateľa vo veci prenájmu družstevného bytu. Sťažovateľ tvrdí, že na uvedený družstevný byt má nárok on z toho dôvodu, že byt mu bol pridelený ako stabilizačný za záväzok odpracovať v Bani Cígeľ 10 rokov.

Stavebné bytové družstvo uzavrelo 26. júla 1972 so sťažovateľom dohodu o užívaní družstevného bytu, do ktorého sa sťažovateľ nastahoval aj s manželkou. Po jej rozvode so sťažovateľom si podala návrh, aby jej súd prikázal byt do užívania z dôvodu starostlivosti o maloleté dieťa. Okresný súd rozsudkom z 30. septembra 1977 č. k. 6 C 212/77-14 návrhu vyhovel a sťažovateľovi bolo priznané právo v byte bývať, kým mu nebude pridelený náhradný byt.

Pretože pridelenie náhradného bytu nebolo realizované, sťažovateľ ostal bývať v predmetnom byte a bývalej manželke bol rozhodnutím Mestského národného výboru v Prievidzi zo 7. augusta 1978 č. j. OBH/91/78-pod. pridelený iný byt.

Rozsudkom okresného súdu zo 17. septembra 2002 č. k. 11 C 49/02-55 bol návrh sťažovateľa na určenie neplatnosti nájomnej zmluvy z 8. februára 2002 uzavretej medzi bývalou manželkou sťažovateľa a Okresným stavebným bytovým družstvom Prievidza zamietnutý. Sťažovateľ sa proti rozsudku odvolal. Krajský súd sa rozsudkom z 3. februára 2004 č. k. 4 Co 507/02-85 stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu a jeho rozsudok potvrdil.

Sťažovateľ považuje rozsudky okresného súdu a krajského súdu v uvedenej veci za nezákonné a v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu z 30. septembra 1977 č. k. 6 C 212/77-14, zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co 507/02-85 a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená, ak opísaným konaním orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody. „O zjavnej neopodstatnenosti podnetu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu vôbec nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov“ (rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 66/98).

Podľa tvrdení sťažovateľa okresný súd a krajský súd konali nezákonne, čím porušili jeho právo na spravodlivý rozsudok podľa čl. 48 ústavy, a preto žiada odložiť vykonateľnosť rozsudku okresného súdu a zrušiť rozsudok krajského súdu.

Ústavný súd neposudzuje sťažovateľom opísaný skutkový stav ako porušenie jeho práv v zmysle čl. 48 ústavy, pretože z jeho sťažnosti vyplýva nesúlad skutkovej a právnej stránky návrhu. Porušenie svojho ústavného práva vidí sťažovateľ v skutočnosti, že okresný súd ani krajský súd nepriznali neplatnosť nájomnej zmluvy týkajúcej sa bytu, na ktorý má podľa svojich tvrdení nárok, teda súdy nerozhodli v súlade s jeho názormi na posudzovanú vec, pričom sťažovateľ vo svojej sťažnosti nenamieta porušovanie svojich ústavných práv v priebehu predmetných súdnych konaní.

Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že sťažovateľom opísaným skutkovým stavom a údajným nesprávnym rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu nemožno zasiahnuť do procesných práv podľa čl. 48 ústavy aj z toho dôvodu, že súdne konania boli právoplatne skončené, pričom ustanovenie čl. 48 ústavy poskytuje ochranu ústavným právam v priebehu súdneho konania. Uvedené skutočnosti ústavný súd posúdil

ako okolnosti, v ktorých nejestvuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom okresného súdu a krajského súdu v predmetnej veci.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta – napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2004